

[P. M. Dam.]

Jeg kan ikke tænke mig andet, end at der i dag næppe findes mange færingere og danskere, der ikke er taknemlige for enhver bestræbelse, der blev udfoldet for at undgå en blodig kamp, også for mit bidrag hertil; ja, det kan hælde, at de herrer, der på subjektive og vildledende informationer har til ladt sig at vende det svære skyts imod mig for min stilling i lægekonflikten — som om jeg var den, der havde sat den i scene og havde ansvaret for dens dramatiske udvikling — det kan hælde, at de ligesom forhenværende rigsombudsmand Vagn Hansen kommer til at føle trang til at bede om undskyldning for fremsættelsen af ubegrundede beskyldninger eller insinuationer imod mig for at have optrådt provokerende til skade for en fredelig bilæggelse af konflikten.

Jeg var jo i København, da lægestriden opstod, og havde ikke noget som helst at gøre med dens første fase. Da jeg kom hjem, var lægestriden gået i hårdknude. Det hele syntes at være strandet på læge Halvorsens nægtelse af at gøre det nødvendige for at bringe sit medlemsskab til lægeforeningen i orden. Jeg regnede med at få lov til at forblive udenfor konflikten; men jeg fik ikke lov til at være udenfor. En aften fik jeg en telefonisk opringning fra Klaksvig og blev spurgt, om jeg som medlem af sygehusbestyrelsen var villig til den påfølgende dag at komme til et møde om sygehuslægeembedet i Klaksvig.

Jeg kom så til Klaksvig og deltog i et møde, hvor repræsentanter for samtlige foreninger og kommuner i Klaksvig sygehuslægedistrikt og en mængde andre mennesker var forsamlede for at drøfte sygehuslægespørgsmålet. På forespørgsel om min stilling som medlem af sygehusbestyrelsen sagde jeg, at jeg kun kunne være med til at ordne spørgsmålet på legal måde, men jeg havde forstået, at det, som var i vejen for imødekommelsen af deres ønske, var, at læge Halvorsen ikke var medlem af lægeforeningen. Jeg erklærede mig villig til at yde mit bedste for at få spørgsmålet ordnet i mindelighed, men altså på legalt grundlag.

Mødet varede til langt ud på natten. Man overlod mig og det andet sygehusbestyrelsesmedlem, folkefloksmanden kommunesekretær Robert Joensen, at forhandle med vedkommende myndigheder og læge Hal-

vorsen. Det første møde med læge Halvorsen endte uden resultat. Man mærkede hurtigt, at i Klaksvig var så godt som hele befolkningen for Halvorsen. Stemningen var meget stærkt ladet og eksplosiv. Jeg blev straks klar over, at spørgsmålet var mere et forhandlings- end et politispørgsmål. Men hvordan var stemningen ude i de øvrige bygder på Norderøerne? Var den lige så meget pro Halvorsen som i Klaksvig? Jeg ønskede at sondere stemningen der og tog derud. Det viste sig, såvidt jeg kunne skønne, at på bygderne var der ikke tale om 95 pct., men der stod *hele* befolkningen bagved kravet om Halvorsens forbliven i Klaksvig som sygehuslæge.

Kommet tilbage fra bygderne genoptog jeg forhandling med læge Halvorsen. Jeg appellerede til ham om dog for folkets skyld at betale de 600 kr. og igen blive medlem af lægeforeningen.

Så skete det, som hidtil havde været umuligt: at læge Halvorsen gik med til at betale de 600 kr. — han ville gøre det for folkets skyld.

Jeg håbede nu, at den gordiske knude hermed var løst.

Vi rejste så til Torshavn og optog forhandlinger med de respektive myndigheder. Vor plan var den, at lægeforeningen skulle genoptage læge Halvorsen, hvad den i en skrivelse til ham havde lovet at ville gøre, såsnart han havde erlagt de meget omtalte 600 kr. i sagsomkostninger. Dernæst skulle læge E. R. Nielsen frimode sig sygehuslægestillingen i Klaksvig imod at blive overlæge ved det hypermoderne nye sygehus i Tveraa. Herved var der skabt mulighed for, at læge Halvorsen på lovlig måde kunne blive udnævnt til sygehuslæge i Klaksvig.

Men dette forslag vandt ikke tilslutning, hverken hos lægerne eller myndighederne.

Er der, om jeg må spørge, nogen i dette høje ting, som vil påstå, at jeg har forkuldret sagen eller spillet provokatør ved på mødet i Klaksvig at gyde olie på bølgerne og gøre mit til, at man frafaldt den planlagte rejse til Torshavn? Forkludrede jeg sagen ved at formå læge Halvorsen til at gøre det, som ingen, hverken rigsombudsmanden eller landslægen eller nogen anden, havde kunnet få ham til, nemlig at erklære sig villig til at betale de 600 kr. og blive medlem af lægeforeningen igen? Spekulerede